

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr 203.

Tredie Session.

98de Møde.

Onsdagen den 10de Marts.

(Fortf.)

Beskyldning: Den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at den Feil, som findes i den nærværende Paragraph, er en Talsfeil, og at den vil blive rettet ved Udførelsen af selve Loven, at den derfor ikke har nogen practisk Betydning, en Mening, som ogsaa er bleven tiltraadt af den ærede Finantsminister. Forsaavidt som der her var Spørgsmaal om practisk Betydning i administrativ Henseende, forsaavidt man vilde spørge: kan det have nogen Indflydelse paa Administrationen, paa den Fremgangsaade, som Administrationen maa betjene sig af ved at udføre Loven, da er jeg fuldkommen enig i, at det ingen practisk Betydning har. Men det er ikke det, som forekommer mig at være Hovedsagen her. Spørgsmaalet er: har denne Feil — enten den bliver staaende eller ikke — practisk Indflydelse fra Lovgivningsstandpunktet? Det er med Hensyn til Lovgivningen, at det forekommer mig, at den ærede Forsamling maa tage Hensyn, det er paa Lovgivningens Standpunkt, den ærede Forsamling staaer, det er derfra, troer jeg, man maa bedømme Spørgsmaalet, om det i saa Henseende kan have nogen practisk Betydning, og da skjønner jeg ikke rettere, end at det er af yderste Bigtighed baade for Lovgivningen i Almindelighed og for Finantsloven i Særdeleshed. Der er af den meget ærede Finantsminister blevet gjort opmærksom paa, at der til enhver Finantslov knytter sig visse factiske Forudsætninger, som ikke staae i Loven og som dog maae være tilstede, for at den skal kunne komme til Anvendelse. Dette er fuldkommen rigtigt. Naar der i Finantsloven er voteret en Gage til en Embedsmand, er det

under den Forudsætning, at han vedbliver i dette Embede i hele det Aar, for hvilket Finantsloven gjælder. Dersom han gaar af, dersom Embedet ikke bliver besat i nogen Tid af Finantsaaret, da kan Finantsloven forsaavidt ikke komme til Anvendelse. Ministeriet er ikke berettiget til at benytte den Udgift, som er voteret; den kan kun benyttes for den Tid, Embedet vedbliver at være besat. Det er altsaa fuldkommen rigtigt, at der til enhver Finantslov knytter sig visse Forudsætninger, som maae være tilstede; men deraf følger endnu ikke, at man ikke bør ved selve Loven bestræbe sig for at gjøre Loven saameget afspaaset efter Forholdene som muligt. Det er en Særegenighed ved Finantsloven, at den støtter sig til Calculer, det er en Nødvendighed, fordi det er en Finantslov. Den maa støtte sig til Calculer, den gaar ud fra visse Calculer. Er det da ligegyldigt, om disse Calculer ere forfattede med modent Overlæg eller ikke? Dersom man blot vil tage Hensyn til den praktiske Betydning i administrativ Henseende, da vil man sige, at det kan dog ingen Indflydelse have i praktisk Henseende; men det er, saavidt mig bekjendt, en almindelig vedtagen Lovgivningsætning, at de Calculer, til hvilke Finantsloven støtter sig, bør være saa nøiagtige som muligt. Det er en Fordring, som, saavidt jeg veed, er gjort af enhver lovgivende Forsamling, just fordi man ønsker, at alle Tal her skulle være saa nøiagtige som muligt. Men deraf forekommer det mig ogsaa at følge, at naar man opdager en Feil i Tallene, maa man ligesaavel rette den, som naar man opdager en Feil i Ordene. At ogsaa Folketinget er meget nøieregnende med Hensyn til Tal og Talstørrelser, er aldeles afgjort; det retter endog ligefrem Dypsummeringsfeil, som aldeles ikke kunne have den mindste Indflydelse paa selve